

Petőcz András

Fekete madár

Rimaszombatba küldöm

Fekete madár piros csőrével kopogtat egy kórház ablakán.

*Haldoklik az anyám, ott, a Rima partján, haldoklik ő.
Csövek lógnak ki belőle, mindenhol, a karjából,
az orrából, és katéter lóg belőle a lábai közül is,
onnan, ahol megszült engem, onnan is cső lóg ki belőle,
mert haldoklik éppen.*

*Haldoklik az anyám, itt, Budapesten, haldoklik ő.
Fekszik valami kórházi ágyon, fél oldala béna,
beszélni nem tud, meg sem ismer maga körül senkit,
a létezés és a nem-létezés határán lebegve, valahol,
haldoklik valami ismeretlen tájon.*

*Fekete madár gubbaszt a kórház ablaka előtti fán.
Talán az anyámat várja, nem is tudom, vagy éppen
csak valami szomorú emlék valahonnan, régről,
talán az anyám az, aki fekete madarat gondol oda,
az ablaka elé, a kórház melletti fára.*

*Fekete madár gubbaszt a Rima-parti ház előtti fán.
Anyám fiatalkori szerelme ő, a papnak állt fiú,
aki a halála pillanatában madárként búcsúzott el
az akkoriban még feszes testű, életerős anyámtól,
aki hazulról szökött határon át, haza.*

*Haldoklik az anyám, és álmodik a kórházi ágyon.
Rima-parti sétákról álmodik, otthon, határon túl,
egy fekete reverendába bújt fiú kezét fogja éppen
és boldog, mert határon túl és innen is, álmában,
még minden az övé.*

Fekete madár piros csőrével kopogtat a kórház ablakán.

PAUL GAUGUIN (1848–1903) festménye